

РЕШЕНИЕ

№ 235

гр. София, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Кристина Филипова
Даниела Х.а

при участието на секретаря Ваня Ил. И.нова
като разгледа докладваното от Кристина Филипова Въззивно гражданско дело № 20221000502571 по описа за 2022 година

С решение № 260400 от 2.02.2022 г., по гр.д. № 13786/19 г., СГС, I-9 с-в, отхвърля предявените от Й. Д. М. срещу „ПИК НЮЗ“ ЕООД, Н. Н. Й. и З. Т. М. искове с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД за солидарно заплащане на сумата от 30 000 лв., част от общо обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1 000 000 лв., причинени от серия публикации в електронното издание на „Пик Нюз“ ЕООД – pik.bg, описани в исковата молба.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ищцата Й. Д. М.. Твърди, че съдът е нарушил принципа на състезателност в процеса, като сам е издирвал информация по казуса в общодостъпното интернет пространство. Счита, че неправилно е преценено, че ответникът З. М. няма пасивна материално правна легитимация, като се позовава на практика на ВКС, според която ако авторът на статията не е установен, отговорност се носи от главния редактор – т.е. ответницата М.. Счита, че е достатъчно да е налице разгласяване на опозоряваща информация за да се констатира противоправност, като твърди, че истинността на позорящия факт не е от значение за ангажиране на отговорността на ответниците за деликт. Намира, че е налице противоречие в мотивите и диспозитИ., тъй като съдът е приел за

установени клеветническите твърдения, но не е постановил ангажиране на деликтната отговорност. Относно фактологията по делото изтъква, че не е доказано ищцата сама да е публикувала позорящите снимки, като в тази връзка твърди, че разпространявайки порнографски снимки ответната страна е обективирала престъпна дейност (чл. 159, ал. 2 НК). Оспорва изводите на съда основани върху СТЕ и свързани с обстоятелствата относно публикуването на процесните снимки в различни порносайтове. Акцентира върху това, че съдът не е обсъдил дали в случая се касае до твърдения или оценъчни съждения (съответно дали е налице обидно или клеветническо изявление) в статиите от 08.09.2019 г., от 16.09.2019 г., от 11.09.2019 г. и от 26.09.2019 г. Твърди нарушения на съдопроизводствените правила по събиране на доказателства. Счита, че съдът е ползвал неправомерно доказателствен материал, събран в хода на друго производство - досъдебното наказателно производство. Претендира разноси по списък за двете инстанции.

Ответниците „Пик Нюз“ ЕООД (чрез Н. Н.) и З. Т. М. (чрез назначен о.) оспорват жалбата и доказателствените искания. Дружеството намира иска за недопустим, исковата претенция - за неясна, а доказателствените искания за преклудирани и неотносими, а от името на ответницата се поддържа, че изводът за липса на пасивна легитимация е правилен.

Ответникът Н. Н. Й. не взема становище в лично качество по подадената жалба.

Въззивната жалба е подадена в срок, срещу валидно и допустимо съдебно решение, преценено като такова в съответствие с чл. 269 ГПК.

Софийски апелативен съд при преценка на доводите на страните и доказателствата по делото намира следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД.

Ищцата Й. Д. М. твърди, че на сайта rik.bg са публикувани статии, които съдържат клеветнически твърдения (позорящи и неверни) и обиди (деяния, унижителни за честта и достойнството на ищцата). Отделно от това твърди, че с публикацията на нейни интимни снимки е осъществена недопустима намеса в личния и семейния й живот (нарушение на чл. 32 КРБ), като тя е публично унижена и опозорена. На 05.09.2019 г. е публикувана статия без автор със заглавие "Фото бомба в ПИК": Годеницата на кандидат-

кмета на "Д. Б." лъсна с два вибратора в порно. Не отваряйте тези снимки на активистката на "Да, България"(18+)", в която се съдържат снимки с интимно съдържание, описани в текст, премахнати след 7 дни и видени от 1 000 000 потребители. На 08.09.2019 г. в сайта е публикувана друга статия с автор Н. Н. със заглавие: "Лицемери, защо мълчите, че кметшата от "Де Бъ" е звезда в световен порносайт? Чакаме позицията на Ф., М., Б..... Чакаме и извинение за ПИК." В статията е посочено, че „годеницата от "Де Бъ" е с публичен профил в най-големия порно сайт "xvideo", както и че "Й. М. не е озлочестена страдалка, а професионална жрица", с поместени снимки на ищцата. На 11.09.2019 г. е публикувана нова статия, с посочен автор ПИК, със заглавие "Нови, по-ужасни порно снимки на кметшата от Де Бъ - няма да ги пуснем, но призоваваме Б. И. да се оттегли, ако има чест." В статията е коментирано: "Честно казано, кадрите са отвратителни. Явно става дума за извращение, за физиологичен проблем, който трябва да се лекува.", „...виждаме, че последиците от тежкото й сексуално минало продължават да се разпространяват“, като също са поместени снимки на ищцата. На 16.09.2019 г. в същия сайт е публикувана статия с посочен автор ПИК, със заглавие: "Истината лъсна! А. А. с шокиращи разкрития за годеницата на И. от Де Бъ: Тя е качила порно снимките, няма изнудване! Има я с лист в ръка, на който пише Е. ****". В статията е включен текста: "Р. С. ПИК напомня на Б. И., че из виртуалното пространство циркулират още по-гадни снимки на неговата приятелка. Фотоси, от които си личи, че си имаме работа с истинска, професионална жрица на любовта, а не с клето и объркано момиче, рекетирано от бившия си приятел.". В статията са поместени снимки на ищцата. На 26.09.2019 г. е публикувана статия с автор ПИК със заглавие: "И порно индустрията вика срещу И. Г.", като в нея е посочено следното: „Й. М., нашумяла с порно снимките си... Из виртуалното пространство циркулират десетки гнусни фотоси на неговата половинка, далеч по-смушаващи и отвратителни от кадрите с вибраторите. Фотосите са качени от самата нея преди години в профилите й в световни порно сайтове.". Публикувани са снимки на ищцата.

Ищцата твърди, че публикациите я опозоряват и злепоставят, съдържат неверни клеветнически твърдения и обидни квалификации за нея, като са налице данни за извършено престъпление. Изтъква, че процесните статии били обект на широко медийно отразяване и обществено обсъждане. Ищцата

поддържа, че в резултат на посочените публикации била изключително унижена, отчаяна, подтисната, започнала да злоупотребява със сънотворни медикаменти, имала мисли за самоубийство, изолирала се социално, притеснявала се какво ще си помисли семейството и родителите ѝ, колегите и работодателите, като се влошило и качеството ѝ на работа. Като твърди, че ответното дружество е издател на посоченото електронно издание, ответник Н. Н. е автор на една от процесните статии, а третият ответник З. Т. М. е главен редактор на изданието, претендира тримата да ѝ заплатят солидарно обезщетение за неимуществени вреди от 30 000 лв., (част от обща сума от 1 000 000 лв.), ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане, както и разноски.

Ответникът "Пик Нюз" ЕООД оспорва иска, като подчертава, че снимките са на общо достъпно място в интернет страница с порнографско съдържание - <https://www.xvideos.com>.

Ответникът Н. Н. Й. в писмения си отговор излага съображения за неоснователност на иска. Счита, че снимките не могат да се определят като обида или клевета. Намира, че има принос от самата ищца.

Ответницата З. Т. М. намира иска за неоснователен. Счита, че не е отговорна, тъй като е разпоредила снимките да бъдат премахнати на 12.09.2019 г. по искане на ищцата. Също поддържа тезата за принос.

От събраните доказателства, преценени в съответствие с доводите на страните във въззивното производство, се установява следната фактическа обстановка:

Пред настоящата инстанция няма спор, че на посочените дати са публикувани визираните в исковата молба статии, в електронното издание на ответника „Пик Нюз“ ЕООД. Всички материали са приложени по делото и установяват съдържанието, описано подробно в исковата молба.

Изрично в определение на СГС от 08.07.2021 г. е прието за безспорно, че статията от 05.09.2019 г. е със съдържание на материалите, приложени към исковата молба, а с определение от 07.07.2020 г. е прието, че снимките са премахнати по искане на ищцата на 12.09.2019 г. Няма спор, че Н. Н. е автор на една от статиите (от 8.09.2019 г.), посочена по-горе, както и че е управител на ответното дружество (обстоятелство вписано в Търговския регистър). Ответницата З. М. не е оспорила качеството си „главен редактор“ на

изданието и признава същото (писмен отговор л. 142), вкл. като е заявила, че сама е разпоредила да се премахнат статиите от сайта. В подкрепа на казаното е приложено писмо от 17.09.2019 г., подписано З. М. – л. 92. По делото е приложен и трудов договор от 1.09.2020 г. сключен между „Пик Нюз“ ЕООД и З. Т. К., за заемането на длъжност главен редактор при условията на чл. 67, ал. 1, т. 1 вр. чл. 70 КТ. Изискан е трудов договор за по-ранен период, но такъв не е представен – нито за ответницата, нито за друго лице, което да установи, че длъжността „главен редактор“ към релевантния момент е заемана от друг служител.

По делото е назначена СТЕ, която е установила, че сайта xvideos. com предлага порнографски материали, като процесните не могат да бъдат открити на същия понастоящем. Страните не спорят, че материали, предмет на настоящото производство, са били публикувани в посочения специализиран сайт.

От приложена пр.пр. № 9947/2012 г., РП Варна, ДП № 50/2013 г., ОДМВР Варна, се установява, че ищцата е подала сигнал през 2012 г. като е твърдяла, че е била изнудвана от неин бивш приятел, със заплахата, че той ще качи нейни компрометиращи снимки в интернет сайтове, както и че поради разпространените за нея лични данни получавала сексуални оферти.

По делото са събрани гласни доказателства, като относно съдържанието на същите съдът препраща към фактическата обстановка, очертана мотивите в решението на СГС, където същите са надлежно възпроизведени.

При така очертаната фактическа обстановка по спорните въпроси се налагат следните правни изводи:

Елементите на фактическият състав на деликта по чл. 45 от ЗЗД са действие (поведение), противоправност на това поведение, вреди, причинна връзка между вредите и поведението, и вина (която е презумирана съгласно ал. 2 на посочената норма). Визираните елементи следва да са налице в тяхната съвкупност, за да се приеме, че се е осъществил деликтът, респ. да се обоснове отговорността, предвидена в чл. 45 ЗЗД.

Възраженията на ответника-юридическо лице, касаещи редовността на исковата молба и допустимостта на производството, са неоснователни. Исковата претенция е надлежно конкретизирана със своето основание и петитум и не се нуждае от уточнения. Следва да се посочи, че в разглеждания

казус е приложимо разрешението дадено в решение № 204 от 12.06.2015 г. по гр. д. № 7046/2014 г., IV г. о. на ВКС, според което в случаите на причиняване на неимуществени вреди с няколко деяния, които са свързани обективно помежду си и са осъществени в непродължителен период от време, обезщетението се определя глобално. ВКС е приел, че принципът, закрепен в Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. по тълк.д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС, т. 11 и т. 13, по отношение на обезщетяване на неимуществени вреди от неоснователно обвинение по реда на ЗОДОВ, е приложим и при обезщетяване на вреди от други противоправни деяния. Ако съдът установи наличие на обективна връзка между деянията и общо причиняване на неимуществени вреди, обезщетение следва да се определи глобално при отчитане на кумулирания ефект от отделните деяния. В настоящият казус се касае до публикации в кратък период – 05 - 26.09.2019 г., като дискутираната тематика във всички тях е идентична.

Отново в цитираното по-горе решение е посочено, че разпоредбата на чл. 39, ал. 1 от Конституцията на Република България прокламира правото на всеки да изрази мнение и свободно да го разпространи - писмено или устно, чрез звук или изображение. Касае се до противоправно поведение обаче, когато това право се използва, за да се увреди доброто име на другото. Всякакви твърдения и оценки за дадена личност могат да се разпространяват свободно, но само до толкова доколкото не засягат честта и достойнството ѝ. От значение (съгласно същото решение на ВКС) е и конкретния адресат на мнението - ако се касае до лице, чието име се коментира във връзка с обществен въпрос, свързан с *неговия пост*, дейност или занятие, изразяването на мнения с негативна оценка, които са във връзка с този пост, дейност или занятие, не съставлява противоправно поведение. В разглеждания случай, въпреки контекстът, в който са съставени процесните материал, очевидно не се касае до подобна хипотеза, макар и поведението на ищцата да е пряко отнесено към политическата кариера на нейния партньор. Ищцата не е била публична личност от кръга на популярните и обществено разпознаваеми политици, дейци, общественици, артисти и пр. Още по-малко изнесените данни са свързани с развИ.на от нея обществена дейност. Ищцата не попада в посочения кръг лица и поради тази причина спрямо нея подходът при изясняване на относимите по делото факти следва да бъде диференциран, а преценката за наличие на противоправно деяние – извършена с оглед

личността ѝ.

Друг критерий, който следва да бъде съблюдаван в разглеждания казус е дали се изнасят оценъчни съждения (мнения, които не подлежат на проверка за вярност, тъй като са коментар на фактите, а не възпроизвеждане на обстоятелства от обективната действителност) или твърдения за конкретни факти, позорящи адресата (които подлежат на проверка за вярност). Отговорността на издателя, ще бъде ангажирана, в случай, че даденото мнение (оценка) съставлява обида, както и когато са изнесени неверни и позорящи факти.

(Така и в решение № 129 от 29.06.2015 г. по гр. д. № 7040/2014 г., Г. К., III Г. О. на ВКС, решение № 253 от 29.01.2014 г. по гр. д. № 1251/12 г. на III г.о.)

За да се ангажира отговорността на ответник по иск с правно основание чл. 49 ЗЗД, един от елементите, който следва да се установи е противоправност на извършеното действие. Неминуемо то би било такова ако покрИ. състава на престъпленията обида и клевета – чл. 146 и чл. 147 НК. Обида според наказателния закон е налице, когато някой каже или извърши нещо унижително за честта или достойнството на другото, вкл. при разпространяване на изявлението чрез печатно или електронно издание. Не е спорно, че процесните материали съдържат и снимки с интимно съдържание, а текстовия коментар включва думи и изрази, внушаващи че ищцата има непристойно и обществено укоримо поведение – „лъсна с два vibratora в порно сайт“, „долнопробното порно“, „Й. М. не е озлочестена страдалка, а професионална жрица“, „Й. М., годеницата от ДеБъ, е с публичен профил в най-големия порносайт xvideo“, „кадрите са отвратителни... явно става дума за извращения, за физиологичен проблем, който трябва да се лекува“, „фотоси, от които личи, че си имаме работа с истинска, професионална жрица на любовта, а не с клето и объркано момиче, рекетирано от бившия си приятел“, „фотосите са качени от самата нея преди години в профилите ѝ в световни порно сайтове“. Текстовете съдържат внушения към читателя, че ищцата упражнява дейности, които в обществото се възприемат като позорящи, неприлични и неприемливи за оповестяване в публичното пространство с оглед установените и важими за българското общество традиционни ценности и етични норми. Характеризирайки неколккратно

ищцата като „професионална жрица на любовта“, материалите недвусмислено правят аналогия с упражняване на проституция и развратна дейност, което е позорящо за името на ищцата и засяга нейната чест. Именно така създаденото общо внушение налага извода, че в случая е прекратена границата, очертана в чл. 39, ал. 1 КРБ, че не се касае до проява на правото за свободно изразяване на мнение и е нарушен принципа на добросъвестното журналистическо поведение. Изнесените конкретни твърдения не се основават на проверени и сигурни източници. Поместеното цитирането на лице А. А., което е дало сведение, че е видяло снимка на ищцата с лист в ръка, не може да се приеме за сериозно журналистическо разследване, което е дължимо преди публикации от подобен вид. Обратно – по делото няма никакви данни, че при съблюдаване на журналистическия етичен кодекс е извършено проучване от няколко независими източника и то е установило факта, че действително ищцата развИ. дейности от категорията на проституция, още по-малко, че сама е поместила в порносайтове (свободно или срещу заплащане) свои интимни снимки. Както се посочи изнасянето на каквито и да е тези и твърдения за факти и обстоятелства в публичните медии следва да бъде направено след провеждане на необходимото журналистическо разследване, извършено с надеждни средства, които да осигурят установяване на възможно най-достоверна информация. В случая не се касае до предположение, изложено в статиите, а е налице целенасочено твърдение, поради което не може да се приложи практиката на ВКС, в която се изключва противоправността в подобни казуси (напр. решение № 62 от 6.03.2012 г. по гр.д. № 1376/11 г.).

Съгласно разпоредбите на чл. 39, ал. 2, чл. 40, ал. 2 и чл. 41, ал. 2 от Конституцията на РБ, Решение на Конституционния съд № 20 от 14.06.1998 г. по к.д. № 16/98 г., както и съгласно чл. 10, § 2 от Европейската конвенция за правата на човека, свободата на словото не е абсолютна. Тя се разпростира до определени граници, преминаването на които засяга други конституционно гарантирани ценности, каквито са личното достойнство, репутацията и неприкосновеността на личната сфера на гражданите. Правото на свобода на словото не следва да бъде упражнявано превратно и в увреда на доброто име на друго, като се прави задължително разлика между мнение (оценка) и твърдение. Отделно от това на проверка за вярност следва да бъдат подлагани фактическите твърдения, а истинността на оценъчното съждение не подлежи

на доказване. Както се посочи и по-горе, съдът приема, че процесните публикации не съдържат мнение, а в тях се излагат твърдения, които по правилата на добрата журналистическа практика следва да бъдат надлежно проучени и проверени относно тяхната достоверност и надеждност на източника. Обидните внушения, че на ищцата е приписано обществено укоримо поведение (като проституция и участие в публикации в порно сайтове) безспорно е унижително за честта и достойнството ѝ. С цялостния смисъл на материалите се създава обществено неприемлив репутацията за М. като жена с леко поведение и развратна особа, което я злепоставя и опозорява.

Вярно е, че всяка личност разполага със свободното право да публикува свои снимки, като сама осъществява подбор за тяхното съдържание, но в рамките на законоустановените правила. На първо място, в случая, не се установи твърдението на ответниците, че се касае до публикации, направени от самата ищца, още по-малко се доказва, че същите са публично достъпни и свободно могат да бъдат разпространявани без ограничение в мрежите. В самите статии авторът на материалите е подчертал, че посочените сайтове, съдържат снимките на ищцата, са „тайни“, а „гледането им изисквало вътрешен достъп до въпросните секретни чатове“. В този смисъл несъстоятелна се явява тезата, че разпространяването от издателството снимки са общо и лесно достъпни за неограничен кръг потребители, което прави препубликуването им обичайно и безобидно журналистическо действие. В тази насока следва да се вземе предвид и изготвената СТЕ, която е дала становище, че процесните снимкови материали не са налични към датата на експертизата (24.11.2021 г.) във въпросния порносайт. Установено е още, че търсенето на видеоматериали от базата е възможно само в рамките на шест месеца назад във времето. Този ограничен режим на достъп до материалите също е в разрез със становището на ответниците, поддържано в процеса, че се касае до публична и неограничена възможност за запознаване с публикациите. Дори да се приеме (в разрез с приетата за установена фактическа обстановка), че ищцата действително е съдействала или сама предоставила кадрите за публикуване, политиката на сайта е ограничавала достъпа до определен времеви интервал. Няма данни ищцата да се е съгласила нейни снимки да бъдат разпространявани в печатни издания, сайтове и пр. Във връзка с изложеното следва да се изтъкне, че дори да се

приеме, че снимковите материали са действително общодостъпни, необосновано въз основа на тях е изложено невярното мнение на автора на материалите, че ищцата осъществява обществено укоримото поведение проституция, извлечено от неколkokратно използваните фрази, че не се касае до „клето объркано момиче“, а до „професионална жрица на любовта“. Това позорящо и невярно (като недоказано) твърдение е противоправно. То излиза извън границите на добросъвестното упражняване на правото на изразяване и разпространяване на мнение и на свободата на словото, прокламирани в чл. 39 от КРБ и чл. 10 от КЗПЧОС.

Във връзка с горното настоящият състав намира за необходимо да подчертае и следното:

От основно значение за разглеждания спор е нарушеното право на ищцата, установено в основния закон - чл. 32 КРБ. Посочения текст защитава личният живот на гражданите като неприкосновен, като гласи, че всеки има право на защита срещу незаконна намеса в личния и семейния му живот и срещу посегателство върху неговата чест, достойнство и добро име. Конституционна е забраната за следене, фотографиране, филмиране, записване или подлагане на други подобни действия без знание или въпреки изричното несъгласие на всеки гражданин, освен в предвидените от закона случаи. В разглеждания казус не се установява наличие на предпоставки, които да обусловят възможност за ответниците да разпространяват лични данни (каквито са публикуваните снимки). Чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните), дава ясно очертание на хипотезите, в които законосъобразно могат да се обработват лични данни, каквито са снимките, които по смисъла на Регламента са биометрични данни (чл. 4, § 14). Съгласно § 51 е предвидено, че снимките не могат да се обработват ако няма изрично съгласие на лицето или установена специална нужда от това. В конкретния случай в самите публикации е изтъквано, че с тях се цели охрана на обществен интерес, тъй като разкритият вероятността бъдещ представител на политическото управление да стане обект на изнудване и шантаж със непристойните снимки на неговата партньорка. Посочената привръзка неоснователно е сочена за очаквана и е натоварена с

изключително висока степен на вероятност и не обуславя наличие на значим обществен интерес, който да може да бъде противопоставен на основното конституционно право на личен живот и неприкосновеност на личното пространство. С други думи, не се установява по никакъв начин наличие на визираната в Регламента специална нужда, която да дерогира забраната конкретни данни (снимки) да се разпространяват без съгласието на субекта им. В чл. 4, § 11 на Регламента е предвидено, че „съгласие на субекта на данните“ означава всяко свободно изразено, конкретно, информирано и недвусмислено указание за волята на субекта на данните, посредством изявление или ясно потвърждаващо действие, което изразява съгласието му свързаните с него лични данни да бъдат обработени. В настоящият спор, такова съгласие от лицето, изобразено на публикуваните снимки не е давано. Обратно – данните сочат, че след първите три публикации М. е поискала свалянето на материалите от сайта, което според изричното изявление в писмения отговор на З. Т. е било сторено на 12.09.20219 г. След тази дата обаче са били публикувани още два материала на 16 и 26 септември, въпреки категоричното противопоставяне на М.. От ответниците не са ангажирани доказателства, че са изпълнили задължението си по чл. 7, § 1 от Регламента. По смисъла на този текст, когато се обработват лични данни въз основа на съгласие, то последното трябва да може да бъде доказано.

На следващо място, макар и по съвсем друг повод СЕС в Дело C-161/17 Land Nordrhein-Westfalen срещу Dirk Renckhoff, е предложил разрешение, при което е възприел, че дори и да е дадено съгласие за публикации в един сайт, се касае до т.нар. „закриляно произведение“, и преразпространяването му до нов неограничен кръг от потребители е нарушение, засягащо правата на лицето. Доколкото в случая (ако се допусне, че ищцата е публикувала сама своите снимки на специализирания сайт) се касае до интернет пространство с ограничен достъп, извеждането на публикациите от този сайт съставлява предоставянето им на т.нар. „нова публика“, която носителят на правата върху снимките не е имал предвид, когато е дали разрешение за първоначалното разпространяване.

Отделно от всичко изложено по-горе настоящият състав приема, че в случая е налице и клевета, доколкото се касае до приписване на престъпление на ищцата по чл. 159 НК, съставляващо разпространение на порнографски материали. В интернет-статията от 26.09.2019 г. се сочи, че „фотосите са

качени от самата нея преди години в профилите ѝ в световни порно сайтове“. С използваните изрази „професионална жрица на любовта“ и „порноиндустрията“ в контекста на всички статии, е направено внушението, че така извършената от нея дейност е била осъществена и срещу заплащане. Набедявайки М. в извършване на посоченото престъпление – разпространяване на порнографски материали, статията обективно съставлява опозоряваща и злепоставяща личността на ищцата информация. Разгласените данни с приписване на неизвършено престъпление уронват авторитета на лицето и я позорят, тъй като изнасят в обществото неистинското твърдение, че тя е извършила престъпление, което в случая е и с повишена степен на обществена укоримост предвид относително консервативните порядки и исконни морални ценности, установени в българското общество. По делото не са събрани никакви доказателства, че ищцата е извършила соченото от ответната страна деяние, а именно – не се установи тя да е публикувала и разпространила (или съдействала) по своя воля свои снимки, съдържащи интимни нейни фотосесии и порнографски изображения. Наличните индиции сочат обратното – по делото не е спорно, че през 2012 г. ищцата е сезирала органите на полицията с жалба, че неин бивш приятел я изнудва и заплашва, че ще публикува компрометиращи нейни снимки в различни порно сайтове. Макар и това обстоятелство да не съставлява годно доказателство, което да може да опровергае факт, че ищцата лично е поместила снимките си в платформи за порнографски публикации, поради липса на доказателства за обратното, то създава основателни съмнения в тезата на ответниците по делото.

Предвид всичко казано се установява, че чрез спорните материали е осъществен състава на престъплението „клевета“ по чл. 147 НК, което налага извода, че елементът „противоправност“ от фактическия състав на чл. 49 ЗЗД е безспорно установен. Вярно е, че умисълът при клевета е изключен при наличие на увереност в истинността на изнесеното, формирана на основата на обективни факти, но по делото ответниците не доказаха наличието на сериозно проведено журналистическо проучване въз основа на което да основат своите изявления.

На последното място, съдът намира, че клеветнически се явяват и съдържащите се в статиите фрази, че при ищцата се касае до „извращение,

физиологичен проблем, който трябва да се лекува“. Тези обстоятелства са неверни и позорящи като уронват доброто име на лицето.

При така установените факти следва да се приеме, че са налице всички материално правни предпоставки по чл. 49 ЗЗД за ангажиране на обективната по своя характер отговорност на издателя на електронното издание, като възложител на определена работа, за вреди настъпили при или по повод изпълнение на същата, от служител. По настоящото дело няма спор, че ответното дружество е собственик на електронния сайт, където са поместени публикациите, нито че ответникът Н. е управител на дружеството, както и лично е изготвил един от материалите. Дружеството и авторът-физическо лице, отговарят за съдържанието на публикуваните материали и поради това са легитимирани в материално-правен аспект да отговарят по искове за вреди от публикациите. Тази гаранционно-обезпечителната отговорност по чл. 49 от ЗЗД в случая е солидарна (в този смисъл - ППВС № 7/29.12.1958 г., решение № 503/21.07.2010 г. по гр. дело № 1069/2009 г. на III-то гр. отд. на ВКС).

Що се касае до отговорността на ответницата З. Т. съдът приема следното: Обстоятелството, че тя е била главен редактор на медията следва да се приеме за доказано при съвкупна преценка на данните по делото. Вярно е, че въпреки указанията на съда пред нито една от инстанциите не е бил представен договор на лицето към датата на спорните публикации, като депозирания е от последваща дата (от 2020 г.). В същото време, в постъпилият по делото писмен отговор пред СГС, в рамките на процеса, самата ответница е заявила, че на 12.09.2019 г. е разпоредила да бъдат снети от сайта материалите за М.. Соченото признание съдът намира за достатъчно за да приеме, че към момента на спорните отношения именно З. Т. е имала качеството на главен редактор, с присъщите му за това функции по организиране на дейността и контрол върху публикуваните материали. Простото наличие на този факт обаче не може да доведе до еднозначния извод, че лицето следва да понесе отговорност за причинените от публикациите вреди. Вярно е, че в по-старата практика на ВКС, на която се позовава и жалбоподателката (решение № 404 от 13.07.2010 по гр.д. № 907/2009 г.) е възприета тезата, че ако в публикуваният материал няма посочен автор, то редакторът и издателят на вестника носят отговорност за верността на написаното и че то е резултат на добросъвестно журналистическо разследване. В друга по-нова практика обаче (напр.

решение № 147 от 18.03.2011 г. по гр. д. № 1640/2010 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС) е прието, че поначало главният редактор не е работодател на журналистите в изданието и той не е възложител на тяхната работа. Тази работа се възлага от издателя и за това главният редактор не може да бъде държан отговорен за изнесената от журналиста информация на основание чл. 49 от ЗЗД. Главният редактор може да отговаря само за собственото си виновно и противоправно поведение ако се установено, че разпространяването на клеветническа информация се дължи на негови действия. Именно въз основа на тази практика отговорността на главния редактор е била ангажирана само в случаи, в които не е посочен автор на статията, а главният редактор в лично качество е *участвал в редакционния съвет и е взел решение* за публикуването на материала. (напр. определение № 872 от 21.12.2016 г. по гр. д. № 3200/2016 г., Г. К., III Г. О. на ВКС, определение № 770 от 17.06.2013 г. по гр. д. № 1823/2013 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС). В настоящия случай няма събрани такива доказателства, които да обосноват приложението на сочените решения на ВКС. Ето защо искът срещу З. Т. се явява неоснователен, тъй като няма данни същата да е обективирала лично противоправно поведение.

Както е прието в решение № 439 от 20.01.2016 г. по гр. д. № 2773/2015 г., ВКС, при определянето размера на обезщетението, съгласно чл. 52 от ЗЗД, съдът следва да вземе предвид от една страна вида, характера и интензитета на вредите, изразяващи се в накърняване на чувство за чест и достойнство, както и начина на причиняването им от страна на ответника – в случая чрез публикуване в електронно издание, с много голям тираж, широк публичен достъп и неколkokратно. Събраните по делото гласни доказателства установяват, че след тиражирането на процесните статии и снимки ищцата изпаднала в ужасно състояние, тотална депресия и шок, била като „лястовиче, с пречупени крила“ „хвърлено в калта“, нямала никакво желание за живот, непрекъснато плачела, неискала да вижда никой, страхувала се да излезе от апартамента, не можела да спи и да се храни. Влошило се изпълнението на трудовите ѝ функции, тъй като тя нямала мотивация и чисто физически не можела да работи, поставили я на план за подобряване на работата, била пред уволнение, пагубно се отразило на реномето ѝ. Това ѝ състояние наложило да се потърси помощ от психолог и психиатър, като ѝ били предписани успокоителни медикаменти, които употребявала. Психологът, с който ищцата

се е консултирала, в качеството си на свидетел по делото, също е потвърдил, че тя е била много стресирана, плачела, треперела, не можела да говори, страхувала се за отношенията с приятеля ѝ. Установено е същевременно, че приятелят на ищцата бил емоционално афектиран от случващото се, но стискал зъби и застанал зад гърба ѝ. Всички тези събрани доказателства безспорно установяват, че ищцата е претърпяла силен емоционален срив от разгласената за нея информация, изпаднала е в депресивни състояния, затворила се, снизила капацитета си, страдала физически, изпитвала притеснение и страх за нормалния си живот и отношението към нея в работата и с партньора ѝ. Категорично се установява, че публикуването на процесните фотографии и тяхното дискутиране в статиите са засегнали чувството за чест и достойнство на ищцата, уронили са престижа ѝ, накарали са я да се срамува и притеснява от общественото мнение, разкрили са интимни подробности за личния ѝ живот по груб и унизителен начин, който е недопустим от гледище на моралните ценности и етичните правила, възприети в традиционното българско общество.

За да определи крайният размер на обезщетение съдът следва да отчита и социално-икономическите условия и стандарта на живот в страната, както и обстоятелството, че в случая се касае до казус, чиято специфика е обусловена от завишен обществен интерес, но не поради личното качество на ищцата като популярна обществена или политическа личност (което налага да търпи завишен обществен интерес), а поради личната ѝ интимна връзка с кандидат за заемане на значим управленски пост.

Предвид казаното, настоящият състав се консолидира около становището, че подходящ и справедлив размер за обезщетение се явява сумата от 20 000 лв., която е съответна на 35 минимални работни заплати за страната към момента на деликта или възнаграждението за приблизително 3 години. За тази стойност съдът отчете спецификата на непозволеното увреждане, изразено както чрез текстовите публикации, така и чрез снимковия материал (който публично разкри детайли от интимния живот на ищцата), отражението на събитията върху психиката и работоспособността на ищцата, обема на търпените от нея неимуществени вреди, установени от гласните доказателства. В същото време съдът взе предвид и обстоятелството, че по делото не са събрани данни за сегашното състояние на ищцата и дали преживеният стрес от събитията все още дава негативен ефект върху

ежедневието ѝ, няма ангажирани специализирани експертизи, които да установят претърпени физически или психически здравословни щети, степента на същите, начина на лечение и възстановяване, не се доказва тезата, че е злоупотребявала с медикаменти както и за самоубийствени помисли. Няма и конкретни данни дали изпълнението на трудовите ангажименти на ищцата все още са повлияни от процесните публикации, както и дали тя все още е в невъзможност за нормално социално функциониране.

За пълнота на изложението следва да се изтъкне, че тезата на жалбоподателката, касаеща способите за определяне на размера на обезвредата (с поисканата икономическа експертиза), се приема за несъстоятелна от съда. Дали ответникът-юридическо лице е реализирал печалба от процесните публикации не е от значение за обема на претърпените неимуществени вреди. Дори и да се установи, че финансов дивидент не е реализиран, това не може да направи претенцията на жалбоподателката неоснователна, и обратно – ако постъпленията, обусловени от материалите на сайта са значителни, а ищцата не е доказала в процеса претърпени вреди, искът ѝ не може да се уважи само защото ответникът е увеличил материалното си състояние.

На последно място – съдът не възприема тезата на ответната по иска страна за принос от ищцата за настъпилите вредни последици. Няма установено противоправно поведение на ищцата, което да съставлява предпоставка от правно значение в контекста на чл. 49 и чл. 45 ЗЗД. Не се установи, че ищцата сама е провокирала настъпването на вредните последици, тъй като не се доказва тя да е способствала за публикуването на снимковите материали, както се твърди в защитната версия на ответната страна.

При всички изложени доводи следва да се заключи, че първоинстанционното решение подлежи на отмяна, в частта, в която исковата претенция срещу „Пик Нюз“ ЕООД и Н. Н. е отхвърлена за сумата от 20 000 лв. и тази сума следва да се присъди, като в останалата част решението следва да бъде потвърдено.

С оглед този изход на спора на жалбоподателката се следват разноски общо за двете инстанции в размер на 3 301,67 лв. по приложен списък.

Воден от горните мотиви съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260400 от 2.02.2022 г., по гр.д. № 13786/19 г., СГС, I-9 с-в, **в частта**, в която се отхвърлят предявените от Й. Д. М., ЕГН *****, срещу „ПИК НЮЗ“ ЕООД, ЕИК 202235999, и Н. Н. Й., ЕГН *****, искове с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД за солидарно заплащане на сумата от 20 000 лв., както и **в частта**, в която Й. Д. М. е осъдена да заплати на „ПИК НЮЗ“ ЕООД разноси в размер на 2500 лв., като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА на основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД **„ПИК НЮЗ“ ЕООД**, ЕИК 202235999, и **Н. Н. Й.**, ЕГН *****, да заплатят *солидарно* на **Й. Д. М.**, ЕГН *****, сумата от **20 000 лв.** като обезщетение за претърпени неимуществени вреди от серия публикации в електронното издание на „Пик Нюз“ ЕООД – pik.bg, от 5.09.2019 г., 8.09.2019, 11.09.2019 г., 16.09.2019 г. и 26.09.2019 г., ведно със законна лихва от 23.10.2019 г. (дата на исковата молба) до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА **„ПИК НЮЗ“ ЕООД и Н. Н. Й.** да заплатят *разноси* на **Й. Д. М.** в размер на 3 301,67 лв. за двете инстанции.

ПОТВЪРЖДАВА решението в частта, в която исковите са отхвърлени по отношение на **„ПИК НЮЗ“ ЕООД и Н. Н. Й.** за горницата над 20 000 лв. до 30 000 лв. (предявени частично от 1 000 000 лв.) и в частта, в която искът е отхвърлен изцяло по отношение на З. Т. М..

Решението може да се обжалва пред ВКС в месечен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____